

Alejos

Bandeiras naturais

XUNTA
DE GALICIA

Do 9 ao 30 de xaneiro de 2025

Quixera agradecer á prestixiosa institución da Casa de Galicia en Madrid esta oportunidade de expoñer a miña obra, a forma que teño de sentir e entender a pintura.

Dende pequeno, dende os 5 ou 6 anos, sempre sentín a necesidade de debuxar e pintar. Debuxar formas cun simple lapis e despois enchelas de cores atraeume coma un imán, como esa música máxica que non queres deixar de escoitar. Se miro cara atrás, vexo que a natureza sempre estivo presente na miña obra e que non hai nada mellor que transmitir o amor que sinto por esta natureza, reflectido na miña familia e tamén na música. Por iso a miña pintura é un intento de explicar ese amor que sinto por eles, que non é diferente do amor pola vida, por todos os seres vivos, e creo que o estou a lograr con este xogo de formas sinxelas, de siluetas, de cores vivos. Cor que é enerxía, calor... humano, entón: amor.

As obras recollidas neste catálogo non son, na súa maioría, paisaxes “reais”. Son o que eu chamo “Paisaxes soñadas” ou “Bandeiras naturais”.

“Paisaxes soñadas” porque non son unha copia exacta dun lugar concreto, senón a sensación que me dá a natureza ao vela en directo ou, por exemplo, vendo outras obras de arte, pero tamén navegando por internet, olleando revistas, escoitando música, etc., e logo expresando ese sentimento dunha forma simbólica.

“Bandeiras naturais” porque o lenzo pra min é como unha ánfora chea de meta-significados, pero non deixa de ser un anaco de tela grapado nun marco de madeira. Úsanse materias naturais xa que a natureza, antes e agora, é soporte no que deixamos as nosas pegadas.

Estas obras representan unha volta á luz, ao soporte branco. Un novo punto de partida, un porto. Para iso e có berro de “para mariñeiros, nós!”, tiven que poñer un lenzo no meu cabalete, bandeira branca e vela pra saír a navegar e descubrir novos territorios. Entón, estes fondos brancos son tanto escuma de mar como nubes, pois nestes días navegamos máis polo mar de datos que polo mar real. Mar no que tamén hai tormentas, piratas e quenllas que evitar, pero no que temos infinitos camiños aos nosos pés.

Desexo ser por sempre un pintor emerxente, porque gústame a profundidade, o fundamento, máis que a superficie reflectante. É así porque o exterior amosa o interior, porque os ollos son o espello da alma. Emerxen estas formas, medran, pra contar historias da miña vida e da vida dos demais, pois hai infinitas conexións entre todos e aínda que a maioría son invisibles, como os hipervínculos ou enlaces, si que se poden sentir.

Alejos Lorenzo

CV DEL ARTISTA	4-5
“CAMIÑO AO FOGAR (REVISITED)” 2023.....	6
“CAMIÑO Á CANTEIRA” 2023.....	7
“KEEP TALKING HEADS” 2023.....	8
“APERTA” 2023.....	9
“CARA Ó BÁSICO” 2023.....	10
“VERDE, LARANXA E NEGRO” 2023	11
“3” 2023.....	12
“CORAZÓN DE FOGUEIRA” 2023.....	13
“A POZA” 2023	14
“O HORIZONTE” 2023	15
“A ESENCIA DA NATUREZA” 2023	16
“A SOMBRA” 2023.....	17
“O ACUEDUTO” 2023	18
“WARHFLOR” 2023	19
“PENA FROUSEIRA” 2023	20
“OS ALICERCES DA TERRA” 2023.....	21
“MONTE CAMPELO” 2023.....	22
“DAMA DE O RÍO” 2023.....	23
“3 TREES R EYES” 2023	24

CV ARTISTA

Alejos Ramón Lorenzo Vergara

Ferrol (17-12-1975)
@alejos_lorenzo

OBRA/ESTILO

Soy pintor y glicéemaker autodidacta. Dibujo desde muy pequeño y empiezo a pintar al óleo con 18 años. Realizo paisajes coloridos generalmente inventados, a los que llamo "Paisajes soñados", inspirándome en la música, en la naturaleza que me rodea o en lugares que visito, en obras de otros pintores que me gustan, etc. Desde 2012 trabajo casi exclusivamente con acrílico sobre lienzo y desde 2017 realizo obra gráfica sobre papel, llamada glicée.

FORMACIÓN:

Estudié Arquitectura Técnica porque la arquitectura es una de mis pasiones. Posteriormente comencé la carrera de Arquitectura, pero tuve que abandonar mis estudios, para retomarlos nuevamente en el 2020, ya que tuve que empezar a trabajar. Realicé cursos y posgrados para especializarme en Diseño Industrial y Arquitectura de Interiores. Trabajé en estudios de arquitectura, también para constructoras y promotoras, y en interiorismo para firmas de moda como Inditex, Caramelo o Mango. Posteriormente abrí mi propio negocio de diseño, fabricación y alquiler de muebles, que distribuí por toda España, siendo invitado a exponer en un stand en la Feria Internacional del Mueble de Valencia. Después de cinco años, decidí en 2013 dejar mi trabajo para dedicarme exclusivamente a la pintura.

Entre otros, han dicho sobre mi obra:

"Es, ante todo, una pintura lírica, imaginativa, alegre, sugestiva y especialmente llamativa, con la que este artista nos recuerda que el arte es ante todo creación, interpretación, no simple copia de la realidad, haciendo hincapié en que el mundo debe representarse, no solo como es, sino también, como se siente".

Carlos Barcón (Miembro de la Real Academia de BB.AA: de Galicia).

"Alejos exagera el color de la naturaleza hasta traspasar el límite de la figuración realista, sumiéndonos en un mundo de fantasía tecnicolor. Sin embargo, a pesar de la afinidad cromática con los fauvistas, sus paisajes son reposados, inducen a un estado contemplativo cercano al zen, lo que aproxima su visión a la tradición pictórica del estilo japonés ukiyo-e". "El decorativismo nos abre el camino hacia lo espiritual, como ya nos enseñaron los pintores nabi, pero Alejos no necesita recurrir al exotismo de las tierras haitianas ni al primitivismo para incursionar en la pureza del pigmento y la esencialidad de las formas. Nos sitúa en espacios sin lugar y en tiempos sin pasado".

Anna Adell (Licenciada en Historia del Arte y documentación).

ÚLTIMAS EXPOSICIONES RESEÑABLES: (realizo exposiciones desde 1998)

2015

Ateneo Ferrolano - Ferrol
Galería Herráiz - Madrid
Feria Art Beijing - Pekín (China)
Galería San Antón - Pamplona
Feria Art BaHo - Barcelona

2016

Galería P ART IBIZA - Ibiza
Galería Aragón 232 - Barcelona
Galería Visol - Ourense
Galería Crisolart - Barcelona
Casa de la Cultura - Fene
Jadite Galleries - Nueva York (USA)
MAD Gallery - Milán (Italia)

2017

Eurostars Hotel - Coruña
X Feria Arte Gallego - Coruña
Galería Herráiz - Madrid
Benezra Gallery - Marbella

2018

Hotel das Letras - Lisboa (Portugal)
Museo Exponav - Ferrol
XI Feria de Arte Galega - Coruña
Casino Ferrolano - Ferrol

2019

X Aniversario Hotel Eurostars Madrid Tower 5* - Madrid
Identidade Concept Store - Coruña
Affordable Art Fair Hampstead - Londres (UK)
WhiteLAB Galería - Madrid
Galería FLECHA - Feria Artea Bilbao

XII Feria de Arte Galega - Coruña
MAYO CLINIC - (adquisición de 10 obras) (USA)

2020

Studio E Gallery - Palm Beach PGA - Florida (USA)
Thornwood Gallery - Houston (USA)
LGOCA Gallery - California (USA)
Ralexander Fine Arts Gallery - Atlanta (USA)
ArtCoronado Gallery - San Diego - California (USA)
Viktoria's Gallery - Bratislava (Eslovaquia)

2021

Onesimo Fine Art - PGA Gardens - Florida (USA)
Vision XRGallery - De Haan (Bélgica)
Sheldon Fine Arts - Florida - (USA)
Coast Gallery - California - (USA)

PORTADA LIBRO - Penguin Classics "Spanish Short Tales"

2022

Tierra Mar Art Gallery - Santa Fe (USA)
Hagan Fine Art - Charleston (USA)
Jones & Terwilliger Galleries - Palm Desert - California (USA)

2023

Kreislerart - (UN) Fair Milano (Italia)
Escuela de Arquitectura - Coruña
LUMAS - representación más de 20 galerías por todo el mundo
Miembro del jurado 3º Premio Pintura Rápida - Valdoviño

2024

Sarao Studio Galería de arte - Ferrol
FLECHA MADRID - Feria de arte - Madrid
Galería Flecha - expo colectiva - Madrid
Casa da Cultura - Valdoviño

"CAMIÑO AO FOGAR (REVISITED)" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Nesta bandeira natural ou paisaxe soñada pódese ver, a primeira vista, un camiño entre vexetación chea de árbores e matogueiras. É unha obra inspirada nas viaxes que facía de pequeno cos meus pais e o meu irmán pequeno, os fins de semana e festivos, ás casas dos meus avós en Doniños e Valdoviño. Tráenme moitos sentimentos que, aínda que agora só son recordos, seguen vivos en min coa mesma intensidade que naqueles tempos da infancia. Son lembranzas da calor da casa e da familia fóra da frialdade da cidade, lugares onde aínda había lareiras onde os meus avós facían lume para quentar xunto cós netos e asar unhas castañas e contar historias. Tamén son recordos de xogar con primos e veciños na montaña, entre os piñeiros, facer cabanas de fentos, ou ir con familiares e amigos ás maravillosas praias, ambas con lago próximo, que hai nestes dous lugares.

O que intento transmitir con esta obra é ese camiño, que é un camiño cara ao interior da miña memoria, máis que un camiño real, físico. Un camiño que nos leva á casa, á granxa, ao lugar dos nosos devanceiros que foron felices con pequenas cousas materiais e verdadeiros millonarios noutras cousas inmateriais que quizais hoxe son cada vez máis escasas, polo que unha das misións da arte é conservalas e transmitilas. É tamén unha demanda dunha vida con maior contacto coa familia, a natureza e a arte, sempre fontes de boas ensinanzas.

"CAMIÑO Á CANTEIRA" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Está inspirada esta bandeira natural ou paisaxe soñada nunha antiga canteira de pedra onde agora hai unha moderna piscina. Ao fondo, entre as dúas macetas, hai unha escaleira para baixar a esa piscina. Esta canteira abastecía de pedra a moitos veciños para facer as súas casas. Pero máis que da canteira, esta obra fala dese camiño que seguramente hai moito tempo seguía a xente para entrar nas canteiras e conseguir pedra para facer os muros exteriores e de carga dos seus fogares.

Á esquerda deste camiño colocouse a parte baixa dun fuste de granito, que aínda que vello e roto, indica a importancia das bases, dos cimentos, desa pedra que emerxe para que poidamos collela e convertela na parte esencial das nosas casas.

Quizais o que quere dicirnos este traballo é que nestes materiais naturais, no básico, en cousas como a pedra e a auga, é onde está o importante, e non tanto nos artificios cos que ás veces nos gusta rodearnos, artificios que ás veces pode ser entretidos, pasatempos, pero tamén ser unha perda de tempo que non nos deixa estar en conexión con esas cousas sinxelas que temos ao alcance dos nosos dedos, sobre as que camiñamos, que nos dan abrigo, coas que creamos as nosas camas e mobles, enmarcamos os nosos cadros. Dan calor e alimento de todo tipo, material e espiritual, enriquecénnos.

"KEEP TALKING HEADS" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Nesta bandeira natural ou paisaxe soñada está inspirada en varios temas, da banda do mesmo nome, Talking Heads, pero tamén no disco de Pink Floyd titulado "The Division Bell" e a súa portada, que me inspirou nos meus primeiros traballos no ano 1995.

Do que se trata é da comunicación entre as persoas, que non debe deixar de producirse, fluír, aínda que ás veces se produzan desacordos.

Adoito pintar paisaxes con formas circulares. Ás veces parecen simples arbustos, ou non tanto. Outras veces, estes arbustos mostran unha lixeira silueta que semella unha testa. Gústame ver cousas nas copas das árbores, como ese xogo infantil de ver cousas nas nubes. Gústame atopar semellanzas. Pero pode ocorrer que esas formas circulares xa formen testas máis definidas. Non son testas cortadas senón que simbolizan personalidades que flotan nun mar de luz, nun mar de comunicación, quizais no mar de internet. Miro esa cabeza amarela e aseméllaseme un pouco a un átomo ou mesmo a un planeta con dúas lúas. Debe ser a que inicia a conversa namentres que as outras persoas que a rodean fanse eco dela e aportan cousas novas. É dicir, é unha conversa viva e atemporal que tampouco depende dunha localización espacial concreta.

"APERTA" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

O meu avó materno tiña un bar e un restaurante. Ambos chámanse "El Gitano" de Valdoviño, alcume co que era coñecido o meu avó Andrés. Diante dos establecementos tiña un xardín con árbores, ao redor das cales construíu unhas mesas circulares para que calquera puidese comer alí ou sentarse a contemplar a praia da Frouxeira. Lembro cando meu avó pasaba a fouciña pola silveira que facía de límite entre este xardín e a beirarrúa.

Para min aquel pequeno xardín era un paraíso, porque dende o piso onde veraneaba podía ver, entre as árbores, tanto a praia como o lago de Valdoviño. Supoño que un así aprende a ler entre liñas.

Gustábame moito mirar as árbores, as súas formas, a súa cortiza. Lémbreme moito ao corpo humano e mesmo, se nos fixamos, por exemplo, nesta obra, podemos ver algo do Plan Urbanístico de Cerdá para o Eixample de Barcelona, coas súas rúas e esquinas achaflanadas. Ou tamén as rúas dun tridente urbano. Din algúns que a natureza é como unha biblioteca. Leonardo da Vinci tamén dicía algo semellante.

"CARA Ó BÁSICO" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Hai toda unha serie de cuestións esenciais ou básicas nas diferentes civilizacións. Algúns son aspectos negativos como as guerras, a cobiza sen medida, a envexa, o gusto pola fama ou a riqueza, o poder, etc. Pero outros son temas que duran moito máis que un tanto que nos dá a vitoria na final dun campionato, por exemplo.

Son esas preguntas as que me interesan. Parecen temas sen importancia, xa que temos ganas de triunfar, de ter moitos cartos, e moitas cousas, pero co paso do tempo e da vida un aprende a valorar aquilo que antes, posiblemente cegado por eses aspectos, non podíamos ver porque igual non tiñamos tempo ou a madurez necesaria para ver.

Ás veces miro un lenzo coma este, con algúns elementos pintados nel, e lémbreme a aqueles templos exipcios ou gregos. Moitos deles non conservan a decoración, como ocorre cos templos e a escultura gregos (o que podería, como foi o caso, enganar á posteridade), pero o que queda, as columnas, os muros, os elementos creados con materiais sólidos e non recheos de aparencias superficiais, nunca menten e dinnos que na base das cousas, nos cimentos, no bo facer, no xusto medio aristotélico residen a verdade e a beleza en equilibrio.

"VERDE, LARANXA E NEGRO" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Un dos pintores que me apaixona ultimamente é Nicolas de Staël. Vendo como, dun xeito diferente ao meu, chegamos máis ou menos a conclusións semellantes. El dende o racional, eu dende o irracional ou onírico.

Non me gusta facer moitos bosquejos antes de comezar a pintar. Case sempre fago un e case nunca uso o borrador. Despois pinto o lenzo. Máis tarde, mesmo anos despois, vou atopando o senso, a lóxica que subxace a esa pintura.

Este cadro segue a serie de dous anteriores. De feito, a estilizada árbore verde e a laranxa máis regordeta repítense nas tres obras. Na primeira, en "O barco solar", só se ven as partes superiores das lentes. No segundo, "Cara ao básico", xa se ven as cimas, pero non os talos. E neste terceiro vense os talos e un novo, creo que é un arbusto negro que está máis abaixo. Quizais porque aínda non lle creceu un talo e aínda pertence ao mundo do ctónico ou telúrico (visto en positivo).

O sol pode brilar sobre este arbusto negro porque necesita máis luz e calor, como unha forma ou un ser aínda por definir. De feito, detrás deste mato tamén hai unha especie de lagoa que parece rodealo por un lado. Supoño que ante isto, a orde destes tres cadros vai dende este último, que debe ser o primeiro pois é coma o comezo da historia, ligado ao chan, pasando polo básico, o porto, e rematando có barco xa de viaxe.

"3" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Nesta bandeira natural ou paisaxe soñada é un anaco dunha finca familiar, que é para min un paraíso na terra. Hai nela unhas cincuenta variantes de camelias e árbores de distintos tipos: castiñeiros, carballos, froiteiras...

Os cipreses son espectaculares. Estes quéimanse polo vento cargado de sal que vén da praia de Valdoviño, a varios quilómetros de distancia. É unha praia moi ventosa.

Os números parécenme letras, cores ou notas musicais. Incluso son como sementes. Por exemplo, un 3 pode parecerse a un paxaro, como os que se ven de 3 en 3 no cadro, ou as ondas do mar, a que vai secando o lombo destes tres cipreses, que en realidade son un, o que ocorre é que os troncos están moi afastados e parecen tres árbores independentes.

Por iso teñen tres troncos, que se miramos ben, parecen dedos que pintan no aire con cores diferentes.

"CORAZÓN DE FOGUEIRA" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Nesta bandeira natural ou paisaxe soñada é, e non é, unha flor. Recoñezo que me gusta que me ocorran este tipo de cousas, nunca planificadas e as que lles atopo o senso ao final, ao volver a pensar sobre elas. Pintar temas que logo se completan fóra dos límites do cadro, coma se fose o canto dun paxaro engaiolado, quizais como ese paxaro do que fala meu amigo Amancio Prada na canción "Tengo una jaula en el pecho".

Este cadro trata un pouco diso, dun corazón, porque no medio o que hai, coma o corazón dunha flor, é unha fogueira, o lar, o corazón que dá luz e calor a un fogar. Un fogar sen luz (calor humano) non é máis que un conxunto de planos delimitadores.

É unha fogueira que ilumina e quenta unhas siluetas azuis, quizais as auras frías das que escribiu o crítico de arte e teórico José Luis Brea, que aínda que poden ser árbores, tamén poden ser persoas ou mesmo obras de arte que traten de recuperalo aura que segundo o filósofo Walter Benjamin perdeuse coa reproducibilidade técnica da obra de arte.

Por iso representa unha flor pero tamén o que unha simple e pequena flor pode simbolizar: amor, paz, felicidade, fraxilidade, ...

"A POZA" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Dende pequeno, creo que a moitos nenos lles pasa o mesmo, sentín unha fixación coas pozas. Levar botas de goma e poder pisar unha poza era como sentirse un pouco como o rei do mundo. Estás atravesando pozas e ninguén pode deterte.

Co paso do tempo aprendes a ver as cousas doutro xeito. Ves os reflexos iridiscentes nun charco e non sabías como era que ocorrese algo tan espectacular en algo tan sinxelo e pisable. Aceite de motor de coche. Os anos e a experiencia dan a sabiduría. Fan minguar a maxia?. Non o creo.

Despois ves as pozas como algo necesario, como un excedente de auga caída do ceo que a terra non é capaz de absorber. Quizais sexa por unha boa causa. Un encoro pódese ver como unha gran poza. De feito, tamén dicimos "saltar a poza" para referirnos ao océano Atlántico. "Crucei a poza", coma un pequeno atlante que pisa ou salta pozas.

Pero visto dende a perspectiva dun verme, unha poza é como un mar. Un mar que nutre. Teo Cardalda, músico galego deo grupo Cómplices, canta que "Veo ríos donde hay asfalto". E a arte pode ser como lentes para ver cousas así.

Unha poza tamén pode ser un conxunto de ideas que nos deixa a terra para que meditemos.

"O HORIZONTE" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Gústame pensar que os horizontes non existen, ou que son liñas imaxinarias colocadas alí para cruzalas cando un corredor as corta ao chegar á meta.

"El Horizonte" existe dende hai alomenos cincuenta anos, creo. É un bar preto da Porta do Sol, en Valdoviño. Ten lóxica a cousa. Dende este bar hai unha vista do horizonte na praia da Frouxeira, onde moita xente se achega a contemplar as espectaculares postas de sol.

Ao pintar esta paisaxe tomou forma a forma solar. Non é habitual no que fago agora, adoita ser a propia area da impresión a que crea formas ou as insinua dentro das manchas de cor que pinto. O caso é que é un sol que está sorrindo e por iso quizais teña un raio que, coma un brazo, téndese cara á figura en azul, que me lembra a unha muller. Quizais hai algún asunto entre eles.

Pero, como di o título, o importante é o horizonte. E nese horizonte o que podemos ver son outros arbustos e árbores, máis afastados e quizais máis pequenos, de cores máis claras. O que estamos a ver no horizonte pode ser o futuro desa relación entre o sol e a natureza, é dicir, a fecundación e renovación constantes.

"A ESENCIA DA NATUREZA" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Nesta bandeira natural ou paisaxe soñada está inspirada na mesma paisaxe que a obra titulada "3", aínda que neste caso, a perspectiva é dende máis abaixo e agora o camiño é visto como unha liña gris.

Dende que comecei a pintar estas formas de árbores, creo que son máis que iso. Non deixan de ser árbores pero fan referencia a algo máis xenérico, a seres vivos de diferentes características, uns máis grandes, outros máis redondos, outros con tronco, etc.

O que me parecen, despois de ter pintado bastantes, é unha especie de halos. Como se o importante non fose estar contido nese halo, senón que o halo, coa súa luz e coa súa calor e cor, coa súa forma, aporta algo dentro do conxunto.

Houbo alguén que intentou fotografar os halos da xente, pero eu non creo nada nesta serie de cuestións. O que si creo é que, material ou inmaterialmente, todos intervimos na nosa contorna coa nosa simple presenza. Desprendemos calor, cheiramos, falamos pero non se ven voar as palabras, escoitamos música, sabemos que existen as ondas de radio, os raios gamma, os ultravioletas, os infravermellos, e seguro que todos son imprescindibles e teñen boas cualidades.

"A SOMBRA" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

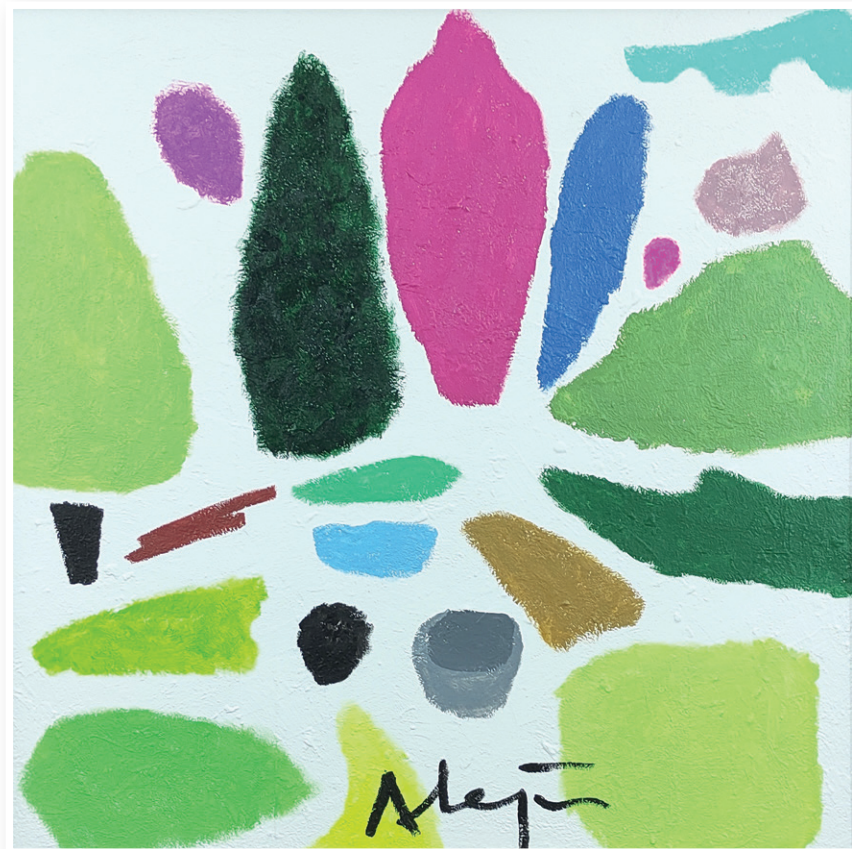
Esta bandeira natural ou paisaxe soñada de formas abstractas non parece unha paisaxe inusual, podería estar diante da nosa casa. Está cheo de arbustos de cores, nubes, ...

Pero hai algo que nos chama a atención, non como un punto de luz, senón de sombra, é ese punto negro ovalado. Parece como se ameazase unha das formas, que perdeu a súa cor e aparece gris. Baixo esta mancha gris eu pinteí antes outras manchas de cores.

Quizais este pequeno punto negro sexa unha mancha de aceite, contaminación, ou simbolice certos aspectos sociais como o malentendido, aínda que penso que podería englobar moitos outros aspectos negativos como guerras, crises, etc.

E é posible que non esteamos ante arbustos, senón persoas, países ou mentalidades. E as formas circundantes están a presenciar a escea e de seguro intervirán.

"O ACUEDUTO" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Nesta bandeira natural ou paisaxe soñada vemos unha zona arborada, quizais un claro nun bosque, con algúns troncos no chan. Na esquina superior dereita vemos o que poderían ser as ruínas dun acueduto, unha construción romana que levaba a auga das fontes (non dos ríos directamente) ás cidades, como en Lugo, desde onde se distribuía por toda a cidade ata o fontes termas, etc. Aquí o acueduto representa a traída da auga, a súa condución dende a fonte, dende a propia terra, ata nós. Auga é sinónimo de vida. Tamén pode tratarse de renovación, limpeza, purificación. Neste senso, vemos que hai unha forma verde na zona dereita que semella unha man, como a man da Nai Terra que nos dá de comer. Tamén vemos na zona central unha especie de cunca, posiblemente de granito. Ao seu carón hai unha mancha negra que podería representar unha cabeza ou algúns pensamentos confusos. Quizais a cunca sexa como unha pía bautismal ou un recipiente para limpar eses pensamentos, para limpar a mente e o espírito co obxectivo de facernos ver as cousas con máis claridade, para poder comprender mellor o que representa a auga na nosa vida en xeral, para dar grazas por telo dispoñible gratuitamente, para conservala non só mentres vivamos senón para os que virán logo (e non despois). E quizais alguén empece a construír unha ponte con eses tablóns de madeira...

"WARHFLO" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Esta bandeira natural ou flor é unha pequena homenaxe a todos os pintores que, como Warhol, pintaron flores, cós miles de significados que poden ter, ás veces tristes, como o irremediable paso do tempo e a fragilidade da vida, da morte, na forma en que foi pintado en moitos bodegóns ou vanitas, pero tamén as súas características positivas, como a alegría da súa cor, a a súa fragancia, ou entretemento entre persoas que se queren, etc.

Polo tanto, as flores teñen varios significados. Dependerá de cando se entregue unha flor para celebrar e aumentar a positividade dunha situación feliz, ou se pretende que a flor, coas súas características positivas, sexa unha especie de remedio para curar algún tipo de tristeza.

Por iso creo que as flores, como unha especie de estrelas que sobre os campos conviven con nós e tan necesarias son para o ciclo da vida, creo que son dous seres que mellor poden representar a arte nestas dúas facetas, sempre para alegrar.

Polo nome ou título desta obra, que fai referencia a Warhol pero tamén, en inglés, a "guerra", pero non a guerra de combatir e matar senón a esa guerra que hai que facer para saír dos malos tempos. E sempre mellor as flores vivas, sen cortar.

"OS ALICERCES DA TERRA" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Esta bandeira natural, titulada "Os alicerces da terra" ten un fondo branco porque representa un amencer.

A obra fálanos das raíces, tanto das árbores e das plantas como da nosa lingua, con palabras formadas por lexemas e morfemas que lles dan as súas diferentes características. Tamén fala das estruturas dos nosos edificios, coas súas cimentacións, ás veces zapatas, escaleiras entre plantas, fendas de comunicación verticais, etc. Estruturas que están relacionadas co que existe en nós mesmos, a nosa estrutura de soporte, ósea, cos distintos órganos e as súas múltiples funcións ou tamén podemos mirar a nosa árbore xenealóxica.

Isto fainos pensar que quizais os alicerces que sosteñen a Terra, como os da nosa gran casa, non son de formigón, artificiais, senón que son alicerces naturais, coas súas raíces, tronco, follas e froitos por conservar.

"PENA FROUSEIRA" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Esta bandeira natural ou paisaxe soñada de formas abstractas non parece unha paisaxe inusual, está chea de arbustos de cores, nubes, etc.

Pero hai un punto central que semella o cumio dunha montaña, que é o que lle da nome a esta obra. Esta rocha no alto chámase Peña Frouseira e no alto había un castelo.

Dende o alto pódense ver os campos do val ao redor.

Ás veces ves nubes e despois dun anaco o que ves é un colchón de plumas. O val chámase "val dourado" ou "Valedouro". Alí estaba o castelo do último fidalgo galego, o mariscal Pardo de Cela.

E non só as nubes botan auga senón que a terra chora.

"MONTE CAMPELO" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Esta bandeira natural fálanos dun monte a carón do mar, que está na localidade de Valdoviño, na parroquia de Meirás. Chámase o Monte Campelo.

Valdoviño é un val rodeado de montañas baixas e este monte Campelo que destaca preto da praia.

Esta non é unha montaña moi alta, pero vista desde a praia a súa presenza é moi potente, como un pequeno monte Fuji.

Hai montañas que parecen observar o que pasa nos seus vales ou no mar. Esta obra presenta certas analoxías co Guernica de Picasso, pero vista con ollos positivos, non un sufrimento senón unha alegría, cun val frondoso e coidado, no medio dunha paisaxe que une o mar coas súas illas e as estrelas. Hai tamén unha gran barca que invita a viaxar.

Quizais en Valdoviño nunca se cultivou vide, como afirma algún estudoso, pero ás veces hai outro tipo de cousas que poden deixar a un medio mareado, como un solpor visto desde esta praia.

"DAMA DE O RÍO" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

Esta bandeira natural móstranos un recuncho dun pequeno estanque que existe nun lugar chamado "O Río".

Trátase dun estanque a ras de chan, cunha parede traseira de pedra. Atópase nunha antiga canteira de pedra onde hoxe hai unha piscina. Este estanque adoita estar cheo de peixes (normalmente cometa e peixe telescópico, curiosos nomes para uns peixes) e hai un par de pedras grandes e algúns papiros.

No muro de pedra destaca unha figura dunha ninfa e tamén hai pequenos ananos que realizan diversos traballos.

Hai unha gran relación entre a figura da ninfa e a forma do estanque, e é o que dá sentido a esta obra.

"3 TREES R EYES" Acrílico s/lenzo 100x100 cm 2023

A forma de pintar que teño non se basea na deconstrución derridiana. Para deconstruír primeiro hai que construír, hai que facer para logo desfacer. Non se trata de separar senón de unir. Pinto formas que xorden nunha especie de luz, de espuma do mar, das profundidades, porque hai que mirar no fondo, non no superficial.

Son formas que emerxen. Sempre se di cando un artista é novo: un artista emerxente. E así é, pero gústame máis velo como arte emerxendo, tanto neste sentido de proceder de algo profundo como é o sentimento, como tamén en que sempre é necesario que a arte cos seus beneficios nos rodee e inflúa positivamente en nós.

Deste mesmo xeito tamén me gusta escribir, cousa que fixen dende o primeiro lenzo que pinteí alá polo ano 1995. Ás veces é coma se as palabras me chegasen por maxia coma quen fai un crebacabezas con pezas que van aparecendo, emerxendo, e que a través do xogo crean múltiples significados.

Neste caso, o título fai referencia a que hai tres formas, que poden ser árbores, pero di que tamén son ollos, en inglés, e que incluso poden ser reis. Do mesmo xeito que nunha composición pictórica hai vínculos entre as formas, as cores, a súa localización dentro do cadro, creo que iso tamén é posible entre as palabras dun texto, xa que unhas inflúen nas outras, coma se crearan un xogo ou unha sinfonía, como tocar música jazz cos amigos.

Alejos Lorenzo

Bandeiras naturais

Alejos Lorenzo

XUNTA
DE GALICIA

CASA DE
GALICIA
EN MADRID

Casado del Alisal, 8 - 28014 Madrid

Alejos